

Рачко, който до сега бѣше обезумѣлъ отъ уплашване прѣдъ видъ на толкова въоръжени хора, (които той бѣ зималъ за хайдутѣ) сега се попокопѣти. При всичко че имаше неприятно въспоминание отъ Огнянова, той му стоеше, като свой човѣкъ, като приятель между тѣе странни хора... Языкътъ на Рачка се развърза и той криво-лѣво расправи му одисеята си.

Бойчо съ удоволствие чу, че той вчера е оставилъ Бѣла-Черква.

— Какво има въ Бѣла-Черква?

— Нищо, нищо, слава Богу, нищо...

Това „нищо“ прободи Огнянова, като съ шишъ.

— Не лъжи, право да казваш!

— Нѣма нищо, ти рахатъ да бждешъ, нищо нѣма.

— Какъ, нищо тамъ не става ли?

— Вървай Бога, нищо... искашъ ли да ти се закължъ?

— Тоя дръвникъ нищо не знае, помисли си Бойчо съ негодование; — дали пъкъ не крие, дали наистина, не е пратенъ отъ турцитѣ?... Какъ само той да проникне тука, а други неможе!

И той го пронизваше съ огнения си погледъ.

— Слушай, право обаждай, че щж накарамъ да ти сплѣскагъ главата на единъ камъкъ... каза Бойчо съ внезапно зачървенѣло отъ гнѣвъ лице.

— Не, ти го остави на мене, даскале, намѣси се Боримечката, менъ ми трѣбва главата му: азъ щж ѣ откъснж съ рѣзка и ще ѣ натъпчимъ въ вашия топъ, та да иде чакъ на Рахманлари да обади на турцитѣ какво е видѣла...

И исполинътъ впиваше алчно очи, като соколъ, въ дребния Рачка.

— Всичко, всичко щж кажж... избѣбра уплашенъ Рачко.

— Помни какво ти казахъ, рѣче Огняновъ.

— Помнж, помнж, азъ ти казвамъ, че помнж...